

Juhász Gyula (1883-1937)
FÖLTÁMADÁS UTÁN

Negyven napig még a földön maradt
És nézte az elmúló tájakat.

És mondta: Ez Jordán, ez Golgota.
Itt verejték volt és emitt csoda.

És nézte, hogy a játszó gyermekek
Homokba írnak nagy kereszteteket.

És nézte, hogy a sírján csöndesen
Megnő a fű és borostyán terem.

Aztán megállt a Tábor tetején.
Oly könnyű volt a szíve, mint a fény.

Mint pelyhet, érezte az éleket
És derűsen és némán mennybe ment.

Gyula Juhász (1883-1937)
DOPO LA RESURREZIONE

Sulla terra ancor restò quaranta dì
E guardò i fugaci paesaggi.

E disse: Qui è Giordano, qui è Calvario.
Qua fu sudore e qua miracolo.

E guardò i fanciulli nei loro giochi
Che sulla sabbia scrivevan gran croci.

E guardò che in quiete sulla sua tomba
Cresceva l'erba e compariva l'ambra.

Poi si fermò sulla cima del Tabor.
Come la luce, lieve era il suo cuor.

La vita, come la piuma senti,
E quietamente e muto al cielo salì.

Traduzione © di Melinda B. Tamás-Tarr

Juhász Gyula (1883-1937)
FALUSI LAKODALOM

Nyárfák ezüstjén hold ezüstje reszket,
Piros borok a fehér asztalon.
A hegedűknek a tücskök felelnek
Hívatlanul a szőke asztagon.

A mókás vőfély verset mond a nászról,
Violát, rózsát, mindent összeszed
És csillagot, szerelmet, cifraságot.
Kalácsot kér a majszoló gyerek.

Az ágyasházban tornyot rak az anyjuk,
Kakukkos óra éjfelet kakukkol,
A szútól halkan megroppan a bútor.

S míg künn az udvaron garázda dal zúg,
Úveg alatt gunnyaszt, mint néma bú,
Egy fonnyadt menyasszonyi koszorú.

Gyula Juhász (1883-1937)
SPOSALIZIO RURALE

Sull'argento dei pioppi trema l'argento della luna,
E sulla tavola bianca i rossi vini.
Grilli intrusi rispondono ai violini,
Dalle zolle della bica bionda.

Il pronubo burlesco recita versi delle nozze,
Raccoglie viola, rosa, ogni cosa
E stella, amore, altre belle rime.
Il bimbo biascicante chiede ancor panforte.

Nella stanza da letto la madre fa di coltri una torre,
L'orologio a cuculo scatta la mezzanotte,
Gli arredi parlanti crocchiano con basso rumore.

E mentre fuori al cortile il canto turbolento suona,
Sotto una campana vitrea, come una muta pena,
Si posa una vizza ghirlanda di sposa.

Traduzione © di Melinda B. Tamás-Tarr

Szalay Fruzina (1864-1926)

ÚT AZ ÉGBE

Ama tündöklő, hosszú fényvonal,
Amit a hold a mély tengerre vet,
Az út az égbe, nézd, hogyan ragyog
A nagy, rejtelmes tengervíz felett.

Mind elpihentek a fehér habok,
Az éj leszállt halk szárnyal, nesztelen,
Szürkén, csendesesen összeolvadt
Az alvó tenger és a végtelen.

A föld, zajával, messze elmaradt,
Suttogva mormol titkosan a víz;
Ó milyen édes, könnyű volna most
Az útra lépni, mely az égbe visz!

De köztem és a fényes út között,
Mikéntha néma gát terülne szét,
Nagy, széles árny borong a tengeren,
Titokzatos, örvénylő, mély, sötét!

Weöres Sándor (1913 – 1989)

KOCKAJÁTÉK

elkallódni megkerülni
ez volt teljes életem
jó volt tengerparton ülni
habok játszottak velem

ez volt teljes életem
elkallódni megkerülni
habok játszottak velem
jó volt tengerparton ülni

habok játszottak velem
jó volt tengerparton ülni
elkallódni megkerülni
ez volt teljes életem

jó volt tengerparton ülni
habok játszottak velem
ez volt teljes életem
elkallódni megkerülni

Weöres Sándor (1913 – 1989)

REJTVÉNY

Jövök egy erdőből,
ahol sose voltam.
Kerülök egy erdőt,
pedig benne élek.
Megyek egy erdőbe,
hová sose érek.

Fruzina Szalay (1864-1926)

VIA AL CIELO

Quel fulgido, lungo raggio di luce
Che la luna getta sul fondo mare,
La via al cielo, guarda, come rifulge
Sopra immensa, segreta acqua del mare.

Si placano tutte le bianche onde,
Con silenti ali è scesa la notte,
L'infinito ed il mare dormente
Si fondono in grigio, quietamente.

Col rumore, la terra sta lontana,
L'acqua in segreto, ronzando gorgogliando;
O, che lieve, facile sarebbe ora
Imboccar la via che al cielo porta!

Però, tra me e la strada lucente
Come se un muto intralcio stendesse,
Una gran vasta, tetra ombra veste il mare:
Le ignote, vorticose tenebre!

Traduzione © di Melinda B. Tamás-Tarr

Sándor Weöres (1913 – 1989)

GIOCO DI DADI

smarrire sé ritrovare
l'intera mia vita è stato
bello era in riva al mare
onde con me han giocato

l'intera mia vita è stato
smarrire sé ritrovare
onde con me han giocato
bello era in riva al mare

onde con me han giocato
bello era in riva al mare
smarrire sé ritrovare
l'intera mia vita è stato

bello era in riva al mare
onde con me han giocato
l'intera mia vita è stato
smarrire sé ritrovare

Traduzione © di Mario De Bartolomeis

Sándor Weöres (1913 – 1989)

ENIGMA

Vengo da un bosco,
dove mai son stato.
Evito un bosco,
però vivo dentro.
Vado in un bosco,
dove mai arrivo.

Traduzione © di Melinda B. Tamás-Tarr